

LÁTÓFA

Magas látófa áll a földeken,
a csósz itt őrködik, ha van mire,
most fehér körös-körül az egész láthatár,
esik a hó,
lépéseimnek sincsen már nyomuk.
A hó alatt most pihen a föld,
a meleg földben nő a csíra...
A világ már régtől régen teremti önmagát,
forró szelek suhantak át e tengeren,
teremtő porszemek hulltak alá
itt a földeken
s amott a dombok szikláira,
mégis hiába lesz az aratás,
kevés embernek lesz kenyere,
hiába lesz a szüret,
kevés embernek lesz bora.
A teremtés munkája elakadt,
nem elég lesni a napot, esőt,
az időjósok jelentéseit,
a szelek szárnyán sem jön teremtő, finom homok.
De porszem vagyok,
porszem vagy te is,
és mindannyi ember, ki jobbat akar,
nem hiába hulltunk az életbe a határtalan időből.
a teremtés munkája folytatásra vár,
az idő parancsát nekünk kell teljesíteni!
Akár lágy homok leszünk,
akár viharként fogunk e földre rázuhanni,
derékba fognak törni a korhadt fák
és a korhadt emberek!

JÁTÉK

A víz mellett találtam egy csigát,
háztalan volt és kék, mint az ibolya,
Megfogtam és a patakba tettem.
Egy kiálló száraz kis kódarab lett a börtöne.
Játék volt ez nekem,
neki kegyetlen és titokzatos csapás!
Milyen gyenge és kicsiny vagyok,
ha a hegyek felé fordítom szemem
és látom az évszázados, mozdulatlan tölgyeket!
Ha meg lenézek a lábam elé,
mekkora erő vagyok,
micsoda hatalom!
Ó, hogy csúszott,
hogyan mászott a szerencsétlen csiga,

már tízszer ment körül a tenyérnyi kövön,
 minden pillanatban nyújtogatta szarvait,
 s mindég be kellett ijedten húznia!
 Végül kifárasztották az ellenséges, hideg habok
 és megpihent börtöne közepén.
 Megsajnáltam a szegény csigát,
 a partra tettem,
 eredj utadra,
 földünk kicsinyke kék virága!
 Én is tovább indultam vidáman,
 hiszen olyan jó szabadnak lenni,
 és még jobb szabadságot osztani!
 Még egyszer visszaneéztem a part felé,
 ahol olyan hatalmas voltam, egy élet ura!
 Már két csiga küszött egy páfránylevelen,
 és kék volt mind a kettő, mint az ibolya.

VERESS MIKLÓS

IKON FEKETE KRISZTUSSAL

1.

Fejem fölött a semmi
 Magam alkotta rendben
 Arcomat meglegyinti
 Szárnyhegyével a minden

2.

Iszonyyá vált anyámból
 Szólít a kín dadogva
 Sebek rózsája lángol
 Eszmélet csipkebokra

3.

Onnan néz vak közönnyel
 Ki érzi jól hogy nincsen
 Ki látja jól hogy könny ver
 Az irgalmatlan isten

4.

Mint hülyék álma bámul
 Égboltozatnyi kék szem
 Hűvös parancsa rámhull
 Tudom hogy nem menekszem

5.

Hóhér s király alattam
 Röhögi hogy e népért
 Zsigereim eladtam
 Egy tálnyi öröklétért

6.

Nem vallottam be úgy sem
 Bármilyen korbáccsal vertek
 Hogy nem én vagyok jaj isten
 Nem én voltam a gyermek

7.

Hiába tépték húsát
 Nem árulta el mégsem
 Ez a test hogy hazugság
 Megváltó szenvedésem

8.

Hitek szikéje ágál
 A bűzhödő talányban
 Ez a lét nem elég már
 Hogy undorom kihányjam